

[Christmas Møller.]

hellere sige det, som det er, at det er et Tilskud, Københavns Kommune skal have? Med Hensyn til Provinsbyerne har jeg ikke kunnet faa det gjort op for 1929—30, men jeg skulde tro, at paa nøjagtig samme Maade en Række Kommuner, som stod den højtærede Statsministers Hjerte nær, kunde falde ind under Paragraffen, de andre gik det anderledes med.

Vi vil da ikke kunne være med til en Bestemmelse som den, der er angivet her i §§ 1 og 2, og vi gentager, at paa dette Omraade, hvor der skal hjælpes mod Arbejdsløshed, maa det foregaa paa Forsikringsgrundlaget.

Endvidere vil jeg gerne stille det Spørgsmaal til den højtærede Statsminister, om han har udarbejdet nogle Regler for, hvorledes man skal gaa frem ifølge § 3. Socialministeren bemyndiges ifølge denne Paragraf til at fastsætte Regler til Vejledning for Kommunerne; først og fremmest skal man finde ud af Trangsaarsagen. Jeg vilde tro, at nogle Kommuner, de meget store, havde dette nogenlunde gjort op, men at det overmaade mange Steder var vanskeligt, og at man let kunde komme til at gøre stor Uret er dog vist givet. Jeg hører til dem, som i høj Grad har hævdet, at Udgiften ved Arbejdsløsheden og dens Bekæmpelse er en Udgift, som mere er en Statsforanstaltning end en kommunal Foranstaltning, og vi vil, saaledes som vi har givet Udtryk for det i Udvalget angaaende Krisekasser og midlertidig Hjælp til arbejdsløse, være med til, at Staten giver mere i Tilskud og ogsaa betydeligt mere end Kommunen, men vi vil ikke være med til et forkasteligt økonomisk Princip, at een skal bestemme og den anden betale.

I Lovforslagets § 5 om Arbejders Iværksættelse ligestiller man, hvis Lovforslaget bliver gennemført, Nødhjælpsarbejder med almindelige Arbejder. Jeg maa her gaa ud fra, at den højtærede Statsminister ikke i Virkeligheden tænker sig noget i Retning af, at der skal kunne sættes nye Arbejder i Gang inden den 30. April paa Grundlag af et Lovforslag som dette. Det er jo et af de Spørgsmaal, som mange Gange har været drøftet her i den høje Rigsdag. Om det vilde være et rigtigt Princip, tror jeg er overmaade tvivlsomt, og vi vil ogsaa overfor dette tage Forbehold og sige, at vi ikke vil være med til at yde Tilskud paa den her angivne Maade, naar man gaar udenfor Nødhjælpsarbejder.

Jeg vender mig da til den anden Hoveddel af Forslaget, nemlig Forslagets §§ 7, 8

og 9, og vil gerne begynde med at gøre det Spørgsmaal til den højtærede Statsminister, om det overhovedet er muligt for Ministeren at give en antagelig og forstandig Forklaring paa, at den højtærede Minister eller de paa-gældende Fagministre ikke er gaaet til Finansudvalget med en Række af disse Bevillinger, som naturligt hører hjemme paa Finansloven. Kan der overhovedet gives nogen som helst forstandig Forklaring herpaa?

Jeg tager det første Stykke af § 7, ifølge hvilket der skal gives yderligere 200 000 Kr. til Lettelse af Transport af Mergel og Gødningskalk. Hvorledes foregik det nu i Fjor? I Rigsdagssamlingen 1929—30 havde vi — hvis jeg ikke husker fejl — under § 13 III. R. 6. en Bevilling paa 400 000 Kr. Paa Finanslovsforslaget var Bevillingen 400 000 Kr. for finansaaet 1930—31, men da vi endte vort Arbejde i 1930, var denne Bevilling sat 300 000 Kr. i Vejret, til 700 000 Kr. Men nu i Aar skal 200 000 Kr. ind paa en særlig Paragraf, som en særlig Bestemmelse i et Lovforslag, og det er oven i Købet saaledes, at den højtærede Statsminister siger, at hvis man ikke vil gaa med til disse 200 000 Kr., saa kan det være ligegyldigt med alt det andet! Det kan saamænd være galt nok med den Maade, hvorpaa der i adskillige Henseender er lovgivet, og med den Maade, hvorpaa man fra Regeringens Side har kædet Ting sammen; men der skal dog være en Smule sund Fornuft i det, og der er overhovedet ikke sund Fornuft i den Stilling, Regeringen her har indtaget.

Angaaende § 7, 2, gentager jeg mit Spørgsmaal: Hvad er Aarsagen til, at man ikke angaaende dette er kommet til Finansudvalget? Paa adskillige Omraader synes jeg nok, at Finansudvalget kan have lovlige megen Magt og somme Tider ogsaa, naar der ikke er Enighed, kan tiltage sig en Regeringsmyndighed, som er for stærk — man kan nævne adskillige Tilfælde, og det er allerede nævnt, hvorledes man i Virkeligheden har lavet Forsvarslovene fuldstændig om gennem Regering, Rigsdag og Finansudvalg, og ingen vil jo benægte, at en Række højvigtige og meget kostbare, meget meget dyre Foranstaltninger er truffet gennem Finansudvalget —, men nu kommer man lige med eet til Rigsdagen, og skönt man giver Udtryk for, at dette at yde Kommunerne Tilskud er noget af det, som interesserer en overmaade meget, saa kæder man det sammen med Smaating. Det skulde vel ikke være den højtærede Finansminister, som har fundet paa det og, om jeg saa maa sige, givet den højtærede Statsminister Fidusen, fordi den højt-